

— Аа. . . гладен ли си! — сещаше се стария — дяволе такъв. . .

Времето минаваше. По някога стъпките му шумяха тежко, скрибуцах и тропаха през широките пътища, биеха такт далече някъде и отлитаха. А по някога пътуваше безшумно като сянка и леко като луна. През здрачните, топли вечери трептеше на златните звездни нишки и тогава стария кавалджия усещаше въ сърцето си удара на една тревожна болка.

Той седеше пред оградата и чакаше. Чакаше дълго — ето трета година вече погледът му блуждаеше трескаво над високия баир, ловеше жадно сенките на дърветата, които тъмнееха на хоризонта и се унасяше. Чакаше да слезе от баира изгубеното му стадо. Тогава — нека умре. И една вечер той видя. Видя как от хълма се търкулнаха надолу като едри, валчести камъни, овце. Трепна звук, усили се и се понесе ясно, равно и продължително. Тежките бронзови звънци пееха песента на далечната младост, която се откриваше като цветна лъка зад сивия пух на тежка, разтопена мъгла. Ту прозвучаваше страхливия звън на събудена радост, ту се понасяше печалния шепот на близко погребение. Хлопотарите пригласяха отмерено и плавно и глухите звуци се носеха надалече като тежки, нечовешки въздишки.

Денят гаснеше.

Слънцето се спусна полекичка зад селото, це луна за последен път като набожен старец кръста на високата камбанария и потъна. Портокалената ивица пламна, кумините и върховете на дърветата потъмняха върху кървавите отблясъци на хоризонта и бавно изчезнаха въ сивите мрежи на здрачевината. Свечери се. Звездите заискачаха като искри от кре-